

Benvolgudes amigues,

El meu nom és A, tinc trenta un anys i fins fa relativament poc treballava de venedora en uns grans magatzems de Girona. El meu sobrenom a la feina era “l’aranya” . Me’l van posar les meves companyes perquè quan tenia una clienta a les mans no la deixava escapar. Li venia qualsevol cosa, la que fós, sempre que s’ajustés a la seves necessitats, això sí. De bones a primeres pot semblar un sobrenom lleig, que ofendria a qualsevol, però jo me’n sentia orgullosa perquè en essència venia a dir que era bona en la meva feina. Em semblava que les meves companyes havien trobat el nom adequat per designar el meu talent en el món de les ventes, la qual cosa m’afalagava i em feia somriure.

Fa uns quants mesos que visc en un pis de nova construcció, a les afores de Palafrugell. Estic hipotecada a trenta anys i treballa incansablement per arribar a final de mes. Comparteixo el pis i la hipoteca amb el meu company, en M, que treballa de pintor per una petita empresa familiar que hi ha al poble. En M no és la classe d’home que poblava les fantasies romàntiques de la meva adolescència...a vegades em sembla que no té prou aspiracions a la vida i això provoca que tinguem alguna discussió; però per altra banda em tracta bé, em respecta, m’escolta i comparteix les tasques domèstiques amb mi. Vivim el nostre dia a dia amb bastanta harmonia i tranquil·litat, sense fer volar massa coloms. Trobo que això ja és bastant pels temps que corren. Potser sóc massa conformista, però no li demano res més a l’amor.

Els meus pares són d’origen andalús i fa tres anys que van decidir tornar-se’n a viure a Cadis per cuidar els seus pares, que són molt grans i ja no es poden valdre per ells mateixos. En M és el meu veritable recolzament en el dia a dia, potser per això valoro tant la seva companyia.

Els escric aquesta carta per explicar-los el gir de cent vuitanta graus que va patir la meva vida i de quina manera vaig aconseguir sortir del pou en el qual havia caigut. Com els he dit, treballava en uns magatzems de Girona, on hi venia tota classe de complements per a la llar. Portava vuit anys com a venedora per a la mateixa empresa i cada vegada hi estava més ben posicionada. El meu cap, el senyor F, era una persona

afable que sempre estava disposada a ajudar quan les treballadores sol·licitàvem el seu consell.

Per motius que desconec, el mes de setembre de fa un parell d'anys l'empresa va fer reestructuració de plantilla i al senyor F el van prejubilar amb considerable anticipació. El vaig veure profundament abatut. Jo també m'hi vaig sentir. Després d'haver treballat molts anys junts ,teníem una relació de confiança que em feia molt agradable la feina. L'havien acomiadat injustament i l'home es va sentir com un objecte vell que fa nosa i és escombrat d'una puntada de peu. El seu vincle amb la feina era tal, que la setmana següent al seu comiat va continuar anant a la cafeteria dels magatzems a esmorzar. Després, de mica en mica, va anar espaïant les seves visites i un bon dia ja no el vam veure més. Mesos més tard, em vaig trobar la seva dona pel carrer; em va explicar que el seu marit patia una depressió molt forta i que no hi havia manera de fer-lo sortir de casa. No he sabut res més de la seva vida però m'imagino que no li va ser fàcil remuntar aquella situació.

En absència del senyor F , el rastre que havia deixat la injustícia surava en l'ambient com una boira espessa. D'alguna manera, sabíem que si a ell, un home treballador i fidel com pocs, l'havien tractat d'aquella manera, a nosaltres ens podia passar el mateix. Per altra banda, quedava un buit que ens inquietava. Dia a dia, es va anar generant una mena de tensió que ens feia ser més esquerpes i competitives les unes amb les altres. Tothom es preguntava qui ocuparia el lloc d'encarregada, moltes el desitjàvem i temíem que fós una altra qui aconseguís l'ascens.

Un dilluns al matí es va resoldre la incògnita. El substitut del senyor F era un home d'uns quaranta cinc anys, l'O, que venia de la central dels magatzems de Barcelona. Ell seria el nostre cap, un home que, segons ens havia arribat, mai havia fet de venedor; per raons desconegudes, venia a Girona a fer de cap de ventes del nostre departament. El malestar que es va generar va ser considerable, totes crèiem que era injust que algú forani i inexpert vingués a ocupar el lloc del senyor F.

Aquell dilluns, per primera vegada, i per estrany que pugui semblar,vaig fer consciència del mal que poden originar certes decisions dins de les empreses . Era ben clar que alguna de nosaltres, fós quina fós, mereixia el lloc més que aquell tal O caigut del cel. Però no hi havia més sortida que la d'aguantar-se, tancar la boca i conservar el

lloc de treball. El món no està per permetre's segons quins luxes. Va ser el primer llimac que em vaig haver d'empassar. Em sentia molt trista i volia cridar, però vaig callar per no perdre una feina que, al capdevall, em satisfieia i em feia feliç.

Encara que vaig fer grans esforços per fer bona cara, el cap nouvingut devia captar d'alguna manera la meva disconformitat amb el càrrec que ell ocupava. De bon començament, em va marcar per ser la seva víctima però, per desgràcia, jo no me'n vaig adonar fins molt més tard.

El dia que es va incorporar a la feina, l'O ens va engegar un sermonet sobre el treball en equip i de com aquella empresa necessitava de les treballadores unides per tirar endavant. Deia que ens volia a totes contentes dins d'un ambient d'harmonia laboral i que el diàleg havia de ser el nostre pal de paller. Va ser un discurs carismàtic, moltes escoltaven bocabadades la seva dissertació, en la qual hi intercalava, ara si ara també, alguna expressió en anglès. La seva retòrica suggestiva, però, no s'avenia amb les decisions que va començar a prendre.

El segon dia ens va comunicar que era urgent fer alguns canvis. A mi em va tocar passar al magatzem a ordenar el gènere i a fer inventari de tot el que anava arribant. S'havia acabat el treball de cares al públic. Va ser el principi de la fi de l' "aranya" que jo havia estat, l'O no va deixar que teixís cap més de les meves teranyines de venedora implacable. La meva autoestima va començar una davallada sense aturador.

Com és de suposar, vaig comentar el meu malestar amb les companyes de feina. Els deia que em sentia anul.lada i que, després de tants anys treballant de cares al públic, estar al magatzem era com viure en una presó; em sentia molt humiliada per estar fent una feina tant per sota de les meves capacitats...

Moltes d'elles em comprenien i creien que era injust el que em passava, però cap va saber donar-me un bon consell per fer front a la situació. Més aviat m'encoratjaven a tenir paciència i a esperar a tornar a ocupar el càrrec que tenia abans. No els retrec res, no sé que hauria fet jo en el seu lloc, però em vaig sentir terriblement incompresa en la foscor d'aquell magatzem, organitzant el gènere i carregant caixes tot el sant dia.

Als meus pares no els vaig voler explicar res de tot el que sentia, maig ho vaig fer. Em semblava injust preocupar-los encara més en aquell moment de retorn a la seva terra, amb els meus avis discapacitats.

Principalment em queixava amb el meu company, en M, i en certa manera la nostra relació se'n va ressentir. Li sabia molt de greu veure'm trista i feia el que bonament podia per ajudar-me. Em van aconsellar que parlés amb l'O i li expressés el meu malestar, em deia que potser ni tan sols s'havia adonat del gran perjudici que em provocava aquell canvi. Jo també vaig creure que seria el més assenyat i que ho havia d'haver fet abans, però aquell tirà no tenia cap intenció de fer-se enrere i ,lluny d'això, es va anar esmerant en destruir-me cada dia una miqueta més.

Vaig estar tot un matí per reunir el valor suficient per adreçar-me a l'O i comunicar-li el meu disgust amb la nova feina. Rumiava les mil i una maneres de plantejar-li la situació, no sabia quin seria el millor moment per abordar-lo. Finalment, quan faltaven deu minuts per plegar el torn del matí, em vaig adreçar al mostrador principal per parlar amb ell:

-O, téns cinc minuts per parlar amb mi? Et voldria comentar una cosa...

Va fer com si no em sentís. Ordenava frenèticament uns papers de sobre el taulell. Se'm va girar d'esquenes tocant nerviosament les tecles de la màquina enregistradora. Volia fer-me invisible als seus ulls, però jo no em vaig donar per vençuda:

-Perdona O, téns un moment?m'agradaria que parléssim una estona...

-Ah, hola...senyoreta A, digues...no t'entretinguis gaire que avui vaig amb molta pressa

-Et volia comentar que no em sento gaire bé amb aquest canvi de lloc dins la feina, crec que jo puc donar molt més i oferir un millor servei a l'empresa.

-Oferir un millor servei a l'empresa...-ho va dir en to de mofa, imitant ridiculament la meva veu-no tinguis tants de fums...potser ara t'hauré de dir "senyora fums" no?-es va posar a riure, fent-se el simpàtic, com si el que acabés de dir fóssin paraules inofensives.

Vaig quedar-me paralitzada davant d'ell, completament muda i estabornida. El meu cap era un niu de confusió, sentia una forta opressió al pit i un terrible dolor a

l'estòmac. No cal dir que, davant d'aquell quadre d'estupefacció, l'O va fer com si res. Se'n va anar amb el cap ben alt marcant un número en el seu telèfon mòbil.

Durant tota la tarda vaig estar donant voltes a l'escena que havia viscut. Com si es tractés d'un partit de tennis anava, una vegada i una altra, del to de veu de l'O, simpàtic i afable, al contingut de les seves paraules, carregades de menyspreu. Vaig explicar-ho tot a una companya del magatzem, jo estava molt nerviosa i ella em va dir que m'ho estava agafant molt a pit i que allò només era una feina, que tampoc m'hi anava la vida. Pel que fa a l'O, ja ho tenia que era una mica irònic, però no creia que tingués cap mala intenció.

El següent pas va ser anar a parlar amb el cap de recursos humans, un individu calb i pusil·lànim que es deia G. Li vaig explicar la meva nova situació i li vaig demanar si aquells canvis responien a alguna estratègia concreta i si tenien alguna finalitat. Necessitava, com l'aire que respirava, que algú em donés alguna explicació. Em va dir que els magatzems a tot Catalunya estaven experimentant una reestructura a molts nivells i que tots ens hi havíem d'adaptar. Va assegurar-me que vindrien temps millors i que en un futur es tindria en compte el sacrifici que estava fent; a més a més havia de pensar que, malgrat que havia baixat de categoria, el meu sou no s'havia modificat i això, caram, s'havia de valorar!:

-No et preocupis, A-em va repetir sense gairebé ni mirar-me- És temporal. Aviat tornaràs de cares al públic, de venedora com fins ara.

Però els dies i els mesos s'anaven succeint i res em feia pensar que tornaria al "món de fora", el món de les ventes i de les comissions que tant m'agradava. Tancada dins la feina del magatzem, em vaig anar convencent que aquelles coses passaven i que tampoc tenia dret a queixar-me tant. Coses pitjors podien passar a la vida. Per altra banda, però, em sentia cansada, nerviosa, irritable i trista. A la nit em costava dormir. Era a causa de l'O i de les noves condicions laborals? Ell es passejava per la feina com si res, tenia molt bona presència i un somriure agradable i atractiu, era de bojos pensar que em feia la vida impossible a propòsit; potser era això, que m'estava tornant boja...

Sense gairebé ni adonar-me'n, a força de costum, vaig anar normalitzant les situacions d'humiliació. Ja gairebé ni les comentava amb les companyes de feina, i a en M no el volia veure preocupat el poc temps que teníem per veure'ns. Si em demanava per la feina li explicava vagament el que feia i si em preguntava perquè estava trista li deia que era que estava passant una època dolenta, sense més explicacions.

En algun moment m'havia plantejat deixar-ho tot plantat i sortir d'aquell forat d'una vegada per totes. Però on i quan trobaria una feina amb les mateixes condicions? Tenia un contracte indefinit, un sou més que raonable i el més important: el lloguer d'un pis i un cotxe nou per pagar que no esperarien a que jo trobés una nova feina.

En general, per torturar-me, l'O es limitava a ignorar-me o a apartar-me el màxim possible de les meves companyes de feina, que de mica en mica, i no sé per quin motiu, m'anaven fent el buit. També em solia relegar a tasques feixugues, solitàries i sovint absurdes. Alguna vegada, en presència d'altres companyes m'havia dit "senyora fums" rient desenfadadament. Davant de les seves mofes alguna d'elles li seguia el joc, però la majoria callava. El seu silenci era com una agulla que se'm clavava dins del cor, sentia un dolor insuportable, mai hagués pensat que les paraules i els silencis pogués causar ferides tant profundes i doloroses.

Un dia que estava especialment insipirat, l'O em va venir a buscar al magatzem. Eren un quart de nou del vespre, totes les meves companyes ja eren fora i jo estava enllestint el recompte d'unes tovalles que acabaven d'arribar aquella tarda. Es va dirigir a mi amb un aire autoritari i egixent, ben diferent del que utilitzava quan hi havia altra gent al davant:

-A,...escolta, la dona de fer feines ha trucat que avui no pot venir. Hauries de netejar els passadissos i fer els lavabos. No et fa res oi? És bàsic tenir-ho net per demà. Si fregues de genolls quedarà tot més net, i així se't baixaran per fi els fums que portes, no hi ha res pitjor que una doneta amb fums...

Aquell va ser un moment de lucidesa per mi, suposo que l'atac d'aquell vespre era tan ferotge que no haver-lo vist hauria estat impossible. Em sentia molt nerviosa, les cames em tremolaven, però, malgrat tot, vaig percebre clarament el seu joc; per primer

cop en molts mesos em va mostrar la seva perversió en tota la seva plenitud i jo la vaig voler aturar:

-Mira O, amb tots els respectes, aquesta no és la meva feina. A mi no em paguen per això. Ho sento, no ho faré.

Em vaig treure la bata grisa que portava per treballar al magatzem ,vaig arreplegar el bolso i l'abric d'una rebolada i vaig marxar cap a casa corrents. El cor m'anava a cent per hora i les cames em feien figa. Caminava pel carrer i tot em donava voltes, tenia la sensació que la gent em mirava , fins i tot que em volia mal, sentia que tot el meu entorn era una amenaça per a mi.

Quan vaig arribar a casa em vaig descalçar i em vaig estirar al llit. Vaig mirar el sostre i em va semblar que la casa s'ensorrava, el cor se m'accelerava cada vegada més, tenia la sensació que m'ofegava i després que m'estava a punt de morir. Estava al llindar de la bogeria. Vaig trucar en M plorant desesperadament i li vaig demanar que vingués a Girona, que em trobava molt malament, semblava que em moria. Em va dir que em tranquil·litzés, que ell ara venia però que jo havia d'anar al metge.

Tenia el CAP a deu minuts de casa; però aquell acte seziell, d'acostar-me fins el CAP, en aquells moments, em va semblar impossible de dur a terme tota sola. Vaig anar a buscar la meua veïna, una dona gran que vivia amb dos gats. Mai ens havíem entretingut a parlar, més aviat em semblava una dona esquerra, però no tenia ningú més a qui acudir. Sortosament, la veïna es va compadir de mi i em va acompanyar molt amablement intentant, en va, de tranquil·litzar-me. Al CAP em va atendre una metgessa molt agradable que em va dir que tenia un atac d'ansietat. Em va donar uns quants tranquil·lizants, em va fer una recepta i, en un estat de profunda somnolència, vaig tornar cap a casa, em vaig estirar al llit i, finalment, em vaig quedar adormida.

No sé quanta estona vaig dormir però quan vaig obrir el ulls en M era al meu costat.

-Com estàs?

-Ja em veus, feta un nyap...et dec fer llàstima no ? Ja no m'estimaràs...

-No diguis bestieses, jo el que vull és que estiguis bé i últimament et veig molt malament Anna i això em fa patir molt...

-Ja ho sé...potser hauríem de parlar més...

Li vaig explicar detingudament tot el que m'havia passat a la feina els últims mesos. Seguia estant molt confosa. Encara que l'últim atac de l'O havia estat flagrant, pensava que tota la responsabilitat del que em passava era meva, que jo en tenia la culpa. En M em va dir que no comprenia com podia estar aguantant aquella situació. Em va suplicar que plegués, que la meva salut era el més important, ens en podíem anar a viure junts a Palafrugell i allà trobaria una altra feina. Podria començar de bell nou, tot no s'acabava en aquells maleïts magatzems!

Però jo no volia claudicar. Em produïa autèntic terror tornar a la feina però deixar-la hauria volgut dir: O, tu guanyes, ets més fort, marxo d'aquí...i això no ho volia de cap manera. Tot i la preocupació d'en M, l'endemà em vaig llevar, em vaig prendre un altre tranquil.litzant i me'n vaig anar a treballar.

Les coses van empitjorar encara més si això era possible. Les companyes em miraven malament i xiuxiuejaven a les meves esquenes. La feina al magatzem es multiplicava de manera incessant, com mai ho havia fet fins llavors. Podia ser possible que tot l'entorn se'm girés en contra? En què m'havia equivocat perquè em passés tot allò? Vivia convençuda que em tornaria boja d'un moment a l'altre, però ara comprenc el sentit de tot plegat i sé del cert que jo vaig ser la víctima d'un sistema que s'havia anat pervertint de mica en mica, des del mateix dia que havia arribat l'O. No sé perquè vaig ser jo l'escollida, suposo que mai ho sabré, però aquells dies nefastos van marcar-me profundament i encara és ara que em desvetllo a la nit pels malsons heretats d'aquella època.

Paral.lelament al clima laboral, la meva salut anava en decadència. Em prenia els tranquil.litzants com l'aigua i a la nit em costava de dormir. Amb prou feines si menjava, havia perdut deu quilos en el darrer any i el meu aspecte era deplorable; però ja no m'importava la fila que feia. De fet, ja gairebé res no m'importava...

Un bon dia vaig decidir que no em llevaria del llit, no tenia forces. No tenia ganes de res, ni tan sols de veure en M. Sabia que l'estimava, però no sentia res. Només un gran buit dins meu, un buit inconmensurable. Vaig estar un parell de dies

deambulant pel meu pis com un fantasma, picant qualssevol cosa i sense contestar cap trucada de ningú. Em sentia com una rata arrossegant-se pel clavegueram.

El tercer dia de viure en aquell estat lamentable va aparèixer en M. No havia anat a la feina. Se'l veia ullerós i preocupat, em va dir que allò ja havia arribat massa lluny i que patia nit i dia per mi. De manera no gaire convincent, em va presentar un ultimàtum: si no anàvem junts a demanar ajuda, ell no podia continuar amb la relació. En aquell moment a mi em va ser igual, però tampoc hi tenia res a perdre. Li vaig dir que anéssim a veure la metgessa del CAP, m'havia semblat agradable i m'inspirava confiança. En M es va quedar amb mi tot el dia, em va arreglar la casa i va cuinar brou de gallina i verdures, que era la única cosa que em veia en cor de menjar. Després va insistir que em dutxés i m'arreglés per anar a veure la metgessa. El sentia com un infermer pesat que no parava de donar ordres tot el sant dia, però sense ell no puc assegurar que me n'hagués sortit. En aquells dies, en M va ser la meva salvació.

En arribar al CAP la metgessa de seguida em va atendre. Em va fer algunes preguntes i va escoltar atenta tot el que li vaig explicar sobre la feina. Després d'una bona estona em va dir que el que m'estava passant, era que estava essent assetjada laboralment; una situació relativament corrent en els temps que vivim i que ella havia atès diverses persones amb crisis com la meva degut a aquest fet. Em va recomanar que anés a una psicòloga especialitzada en aquests temes que sabia tractar adequadament el que em passava, ja que els calmants sols no servien per fer front a un problema com el meu.

Poder posar-li un nom al meu malestar va tranquil·litzar-me de manera considerable, però al mateix temps vaig sentir-me terriblement estúpida per no haver-ho vist abans. Les seqüeles que m'havia deixat la situació eren evidents: depressió, insomni, ansietat, mals de cap, temors injustificats i una inseguretats patològica per fer qualssevol acció quotidiana.

L'endemà de la visita amb la metgessa, vaig anar a parlar amb la psicòloga arrossegada de la mà d'en M. Vaig tenir-hi una sessió de gairebé dues hores en la qual em va ajudar a anar desgranant tots els actes de maltractament als quals havia estat sotmesa durant gairebé dos anys: humiliacions en públic, relegació a tasques per sota de

les meves possibilitats, invisibilització, aïllament de les companyes de feina...Va insistir molt en el fet que no em sentís culpable, ja que l'O exercia el seu poder pervers des de la seva posició de superior i que jo era una de les seves víctimes. Un altra aspecte important, em va dir, era que tingués en compte que les marques que deixava un "assetjament moral" no marxaven en poques setmanes, com ho fan les ferides físiques, sino que calia temps i un tractament psicològic adequat perquè es curessin del tot. Per últim, em va informar que existia la possibilitat de denunciar l'O però que calia fós conscient que tot plegat podria desembocar en un procés legal complicat que no m'oferia massa garanties d'èxit.

Sortint de la visita amb la psicòloga, vaig comentar amb en M el que havíem estat parlant durant la sessió. Va estar content de veure'm parlar amb el cap una miqueta més clar respecte tot el que havia passat:

-Ja t'ho deia jo, que aquest O és una mala persona, sort que ara ho veus!

Pel que fa a la denúncia, haig de confessar que no tenia les forces ni el coratge suficients com per embrancar-m'hi. Hauria hagut de passar per en una odissea judicial que burxaria, encara més, la meva ferida psicològica. Potser hauria estat el més correcte, però no vaig tenir valor per fer-ho; em temia molt que, malgrat el dolor que em provocaria tot plegat, l'O en sortiria indemne.

Havia començat el camí per clarificar l'origen de tot el meu patiment , però les marques que havia deixat el meu botxí estaven més vives que mai. Em costava un món aconseguir llevar-me i no tenia ganes de res, tampoc aconseguia sentir el plaer que sentia abans per fer les coses. Tenia una ansietat molt elevada, que em mantenia reclosa a casa la major part del dia. Vaig demanar la baixa per depressió ,seguint els consells de la psicòloga. Em sentia inútil com un drap vell i encara mantenia la sensació de ser jo la culpable de tot plegat . Per portar la baixa a la feina vaig haver de prendre'm dos tranquil.litzants, havia passat una nit horrible de malsons, sobretot pel perill que suposava el fet de topat amb l'O. No me'l vaig trobar de cos present, però en donar-li la baixa al cap de recursos humans va ser com si la seva veu sortís per una altra boca:

-Ja m'havien comentat que el seu rendiment havia baixat molt últimament senyoreta A, que tenia un comportament una mica estrany...

-És que he tingut molts problemes personals...-ho vaig dir tremolosa, avergonyida del que em passava.

-A la vida, senyoreta A, li dic per experiència, els problemes s'han d'afrontar amb el cap ben alt, sense enfonsar-se...sino no arribarà mai enlloc. I pensi, que els seus companys de feina no tenen perquè pagar el seu malestar...

-Perquè m'ho diu això?

-M'han arribat veus que s'ha mostrat bastant desafiant aquests últims dies... però no hi donem més voltes, vagi cap a casa i recuperi's aviat. Millor que no vingui per la feina, ja sap que una poma podrida acaba podrint a les altres...

En aquells moments em van venir al cap les imatges de les corregudes de toros que miraven els meus pares a la televisió. Concretament el moment en què el torero agafa l'espasa i la clava sobre l'esquena del toro agonitzant ,que en aquest cas era jo, i aquest acaba desplomant-se sobre la sorra de la plaça. Jo no em vaig desplomar físicament com el toro però anímicament sí que vaig caure definitivament.

No podia estar-me al pis de Girona gaire temps més tota sola, hauria acabat embogint. Vaig prendre la decisió d'anar a viure a Palafrugell amb en M. Gràcies al seu suport incondicional, les visites amb la psicòloga i molt de coratge, vaig iniciar el camí de la meva recuperació. Vaig imposar-me unes quantes rutines per no ser engolida per la desesperació. Anava a plaça a comprar, feia les tasques domèstiques i per suportar l'ansietat anava caminant fins a Calella amb en M o amb alguna amiga que em venia a veure. Algun dia també anava a la piscina, però sobretot em vaig aficionar a les flors. Vaig convertir el pis d'en M en un petit *garden center*. Cuidar les plantes i regar-les va ser com fer créixer la meva ànima encongida. Així, les fulles i les flors van esdevenir testimonis i guies del meu renaixement. De mica en mica, vaig anar guanyant la confiança en mi mateixa que havia perdut a mans de l'O. Un ésser mediocre i depredador a qui una gran empresa havia donat ales.

A causa del meu amor per les flors, fa pocs mesos que he trobat feina en una floristeria del poble. M'hi sento molt a gust i molt realitzada, sembla que les potes d'aranya tornen a sortir-me i començo a teixir teranyines com abans...He pensat més d'una vegada en obrir un negoci propi. Si mai ho aconseguixo i tinc treballadores al

meu càrrec voldré que les ventes i les relacions humanes estiguin en un pla d'igualtat. Crec que és precisament això el que cal aportar a un món del treball cada cop més deshumanitzat. Si no és així, l'O i tants com ell seguint exercint el seu poder pervers amb total impunitat.

Justament en el meu primer dia de feina, com una coincidència meravellosa, vaig veure que es convocava un concurs literari sota el lema de la igualtat. Hi vaig estar rumiant tot el dia i d'alguna manera, vaig sentir que poder escriure la meua història de desigualtat laboral em serviria per fer justícia, si més no justícia moral. Em va costar moltíssim reunir el coratge per posar-me a escriure, hores d'ara, encara sento un gran dolor en recordar-ho tot plegat .

Potser els ha semblat una història lleugera comparada amb les que deuen sentir cada dia, però per a mi, ha estat una oportunitat per compondre el meu dolor i poder donar-li un sentit. Si mai una persona que ha estat en una situació semblant pot llegir aquesta història i la pot ajudar a identificar un maltractament i així poder-lo aturar, tot el que he passat haurà valgut la pena...

Salut per a tothom

A

